

Magyar Zarándokút 2012.

Már hónapokkal az út előtt többször gondoltam arra, de jó lenne egy kis elcsendesedés. Befelé fordulás. De nem akartam messzi országba menni, nem akartam a családomat hetekre magára hagyni.

Aztán érkezett egy telefon...

Papp Lajos Professzor úr szeretné, ha én lennék az, aki 2012-ben vállalja a Magyar Zarándokutat. 2011-ben ő járta végig ezt az utat és arra gondolt, hogy én lehetnék a megfelelő személy, aki hitével és energiájával képes végigjárni és híret vinni ennek a gyönyörű kezdeményezésnek.

A Jóisten jó szervező, mert nem csak az ő lelkébe juttatta el a sugallatot, és az én fejembe egy lehetséges zarándokolás gondolatát, hanem ami egészen elképesztő volt, naptáramban, ami akkor már szinte tele volt programokkal, üresen hagyatta velem, azt a bizonyos két hetet... (Akkor még nem tudhattam, hogy milyen jelentősége lesz számomra és egész családom számára az időpontnak.)

Éreztem, hogy el kell mennem. Boldog voltam, hogy itthon zarándokolhatok, hogy hazánk tájait járhatom be, magyar emberekkel találkozhatom az út során. Magyar zarándokhelyen imádkozhatom családomért, nemzetemért.

Fantasztikus utat jártam be. Fizikailag és lelkileg egyaránt. A környezet, a megpróbáltatás, a zarándoktársaimból áradó szeretet - nagyon hamar rájöttem, hogy mennyire kevés elég az embernek ahhoz, hogy "csak" létezzen, és ebben a létezésben jól érezze magát.

Magyarország gyönyörű. Mennyire más így, mint autóból nézve, folyton rohanva. Az emberek, akik vártak minket a településeken, kedves egyszerűségükben, és annyira akartak adni hol pogácsával, süteménnyel, hol ebéddel kínáltak minket. A zarándok pedig elfogad - ezt megtanultuk. De nem csak ételt, hanem lelki táplálékot, erőt adó kedves szavakat is kaptunk mindenhol. Úgy fogadtak, mintha hazaértünk volna. Tulajdonképpen idegen embereket a közös cél vagy egy kedves pillanat, képes azon nyomban összehozni. Milyen érdekes, ahogy közelebb kerültünk a természethez, közelebb kerültünk egymáshoz is. Vagy csak "egyszerűen" a Jóistenhez?

A természet is kegyes volt hozzánk, mert bár hideg és hó is volt, de eső csak nagyon kevés. Minden helyzetben aludtunk. A földön alvástól a két-ágyas "lakosztályig" minden kijutott, de mindenhol jól éreztük magunkat. Természetes volt minden körülöttünk. Milyen könnyedén hagytuk otthon a szokásainkat.

Sokunknak fájt valamije, de ez is csak összekovácsolt bennünket. Egymásnak adogattuk a csodaszereket, ami persze alig használt, de az egymással törődés, a hit és szeretet viszont annál inkább.

Közülünk mindenki hurcolt valami "lelki batyut", amit talán sikerült is Máriagyűdön a templomban letennie. Amikor megérkeztünk a kegytemplomhoz és a tiszteletünkre megszólaltak a harangok - hát könny szökött a szemembe. Gondolom ezzel nem voltam egyedül.

Máriagyűdön a családomon kívül, egy nemzeti szalaggal átkötött kenyérrel vártak, amit bevittünk egy kocsnába. Ott megengedték, hogy felvágjuk és mindenki evett belőle egy szeletet.

Jutott egy korty bor is mindenkinek, így búcsúztunk el egymástól. Kenyérrel és borral... Gyönyörű volt. Az összetartozást jelentette nekem.

Most már tudom, terve volt velem a Jóistennek. Az egész családnak akart segíteni az úttal. Hiszem, hogy ezt az utat fizikailag ugyan én tettem meg a családból, és egyes részeit középső lányom Petra, de lélekben együtt zárandokolt az egész család. Unokától nagymamáig mindenki közülünk. Hihetetlen jó érzés volt, hogy a szeretteim rendre meglátogattak az úton. Nagyon sok erőt kaptam tőlük.

Ahogy fogalmazom gondolataimat, úgy törnek fel bennem az emlékek: már rögtön indulás után az erőt próbáló dobogókői hegymenet, április 2-án épp a Gellért-hegyi Sziklakápolnához

közeledve kaptam az üzenetet férjemtől. Meghozta döntését, lemond, mert mindennél fontosabb számára a nemzet egysége...Milyen nehéz is volt a szívem...Aztán a húsvéti mise férjemmel Kalocsán, a gyönyörű ráckevei Duna-parti szakasz a Tassi zsilipig, a szülinapi tortaevés az árokparton, a homokmégyi havazás, a Kolping tanműhelyi maradék vacsora, amikor mindenki kitette az asztalra még ami megmaradt az úton, a pécsi kollégiumi vidám este az utolsó nap előtt, az utolsó szakasz tele várakozással, majd a nagy találkozás Máriagyúdon...

Csodálatos volt megtapasztalnom, hogy az országból nagyon sokan velem, velünk voltak akkor, ott lélekben. Annyi jókívánság, kedves biztató sms és hívás érkezett a telefonomra és nem csak az enyémre, hanem zárandoktársaim telefonjára is. Mennyivel könnyebb volt így vinni a lelki terhet.

Köszönöm az út megálmodójának, Rumi Imrének, hogy van már hazánkban is zárandokút.

Köszönöm a Jóistennek, hogy Papp Lajos szívén keresztül elhívott az útra.

Köszönöm, hogy megismerhettem zárandoktársaimat.

Köszönöm azt az őszinte szeretetet, amit én és családom kapott az út során.

Kívánom minden magyar embernek, hogy legyen lehetősége megtenni ezt a csodálatos, lelki békességet hozó és hitet erősítő Magyar Zárandokutat. Esztergomtól Máriagyúdig.

*Makray Katalin
zárandok*

2012. november 1. Mindenszentek napja